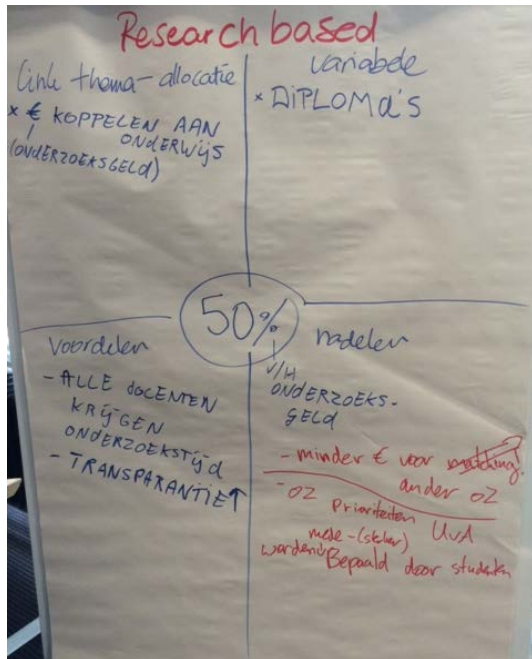
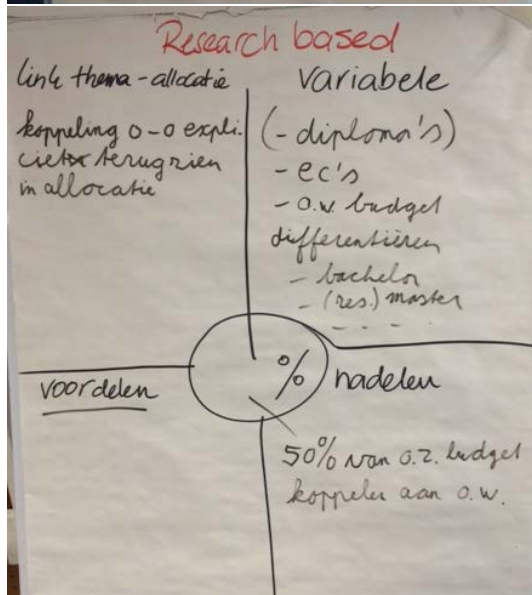

Alle ideeën uit de Themabijeenkomsten (21, 28 en 30 juni 2016)

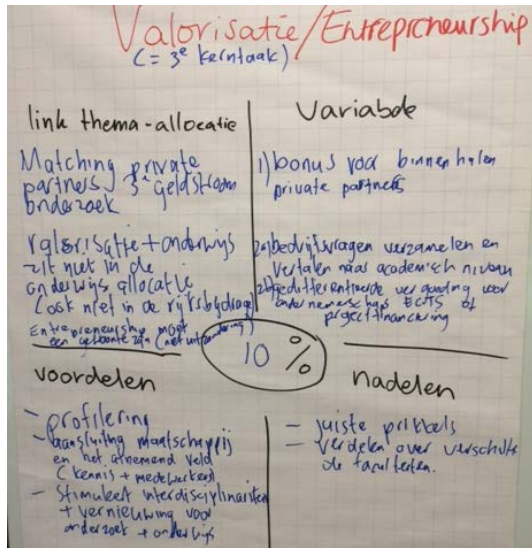
Research based onderwijs 1:

Je wilt meer onderzoekers voor de klas. Met de huidige wijze van financieren lukt het ons maar om 1 op de 8 docenten onderzoekstijd te geven. Dat is te weinig om een academische opleiding aan te bieden. Je kunt dit koppelen aan studiepunten of diploma's; dat heeft vooral een effect op de timing niet op de hoogte van het bedrag. Transparantie wordt ook hoger omdat je gedwongen wordt na te denken over aansluiting op de arbeidsmarkt. Je moet aantrekkelijk onderwijs aanbieden dat ook academisch is. Deze extra fondsen mogen niet ten koste gaan van matching. Het zou kunnen ten koste van de promotiebonus, maar daar moet naar gekeken worden. Het is waar dat je op deze manier studenten laat bepalen waar je onderzoeksfocus ligt, maar als universiteit moet je op zoek gaan naar aansluiting met het afnemend veld, dus dat is niet per se een nadeel.

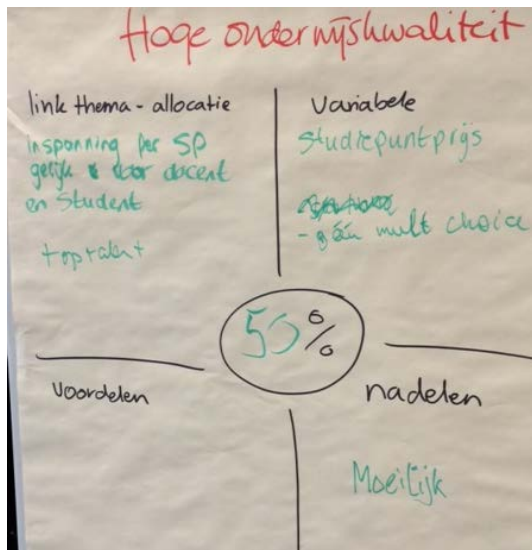

Research based onderwijs 2

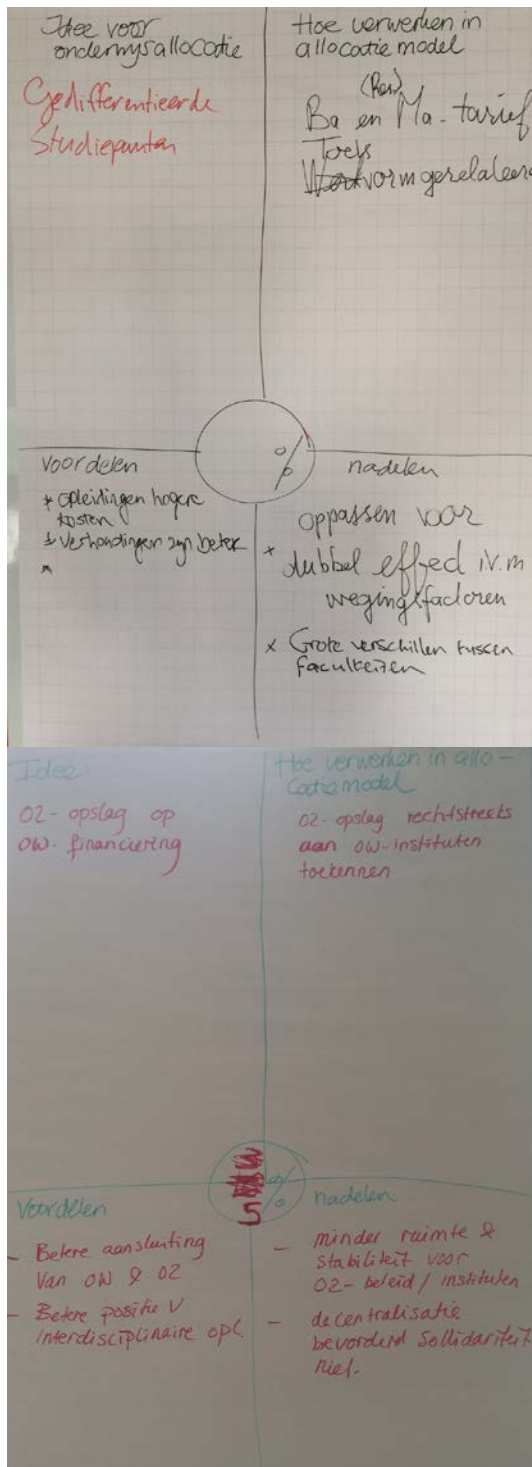
We hebben nu al een koppeling tussen onderwijs en onderzoek. Of die koppeling sterk genoeg is daar kun je over twisten. Nu gaat ongeveer de helft van het geld naar de onderwijs en de andere helft naar onderzoek. We zien dat slechts een klein deel van het onderzoeksbudget (de diplomavergoeding) bedoeld voor de research based onderzoek. Daarnaast is een groot deel historisch budget en promotiebonus. Daar willen we wat in schuiven. Je moet ook differentiëren, want in het Bacheloronderwijs is de koppeling iets minder belangrijk dan in de masterfase. We stellen voor om de koppeling expliciet te maken: voor elke euro onderwijsgeld krijg je 50 cent onderzoeksgeld. Door die koppeling expliciet te maken, verwachten we ook een verandering in de attitude.

Door **valorisatie en entrepreneurship** te bevorderen sta je als universiteit meer in de maatschappij en kun je meer vernieuwen. Voor het onderzoek is het belangrijk om een koppeling te hebben met bedrijfspartners. Daarnaast zou je specifiek onderwijs moeten geven gericht op valorisatie en entrepreneurship. Voor het binnenhalen van private partners zou je een bonus kunnen toekennen. Voor het onderwijs zou je een gedifferentieerde onderwijsvergoeding (voor ECTS) voor dit type onderwijs kunnen bieden, of een bonus toekennen als tegemoetkoming in de kosten. Met valorisatie en entrepreneurship in het allocatiemodel profileer je je als UvA, sluit je beter aan bij de maatschappij en stimuleer je interdisciplinariteit en vernieuwing in onderzoek en onderwijs. Het is wel een uitdaging om deze fondsen eerlijk over de disciplines te verdelen, want het is moeilijk om deze met elkaar te vergelijken. Door hier 10% van de eerste geldstroom aan toe te kennen, zorg je voor een vliegwielfunctie.

Er is in deze groep veel gesproken over maatregelen voor **hoge onderwijskwaliteit**, bijvoorbeeld: meer werkgroepen, geen multiple choice tentamens, meer uitdaging voor de student, etc. Het was een worsteling om dit te koppelen aan een variabele voor het allocatiemodel. Uiteindelijk is studiepunten (nu ook al gebruikt) de beste. We hebben geprobeerd te benadrukken dat de inspanning naar de student toe en vanuit de student moet verbeteren. Een opleiding waar je met 20 uur inspanning uit komt, kan niet. De studiepuntprijs zou voor alle studies gelijk moeten zijn (geen bekostigingsfactor), maar dan moet ook de inspanning voor alle studies gelijk moeten zijn.

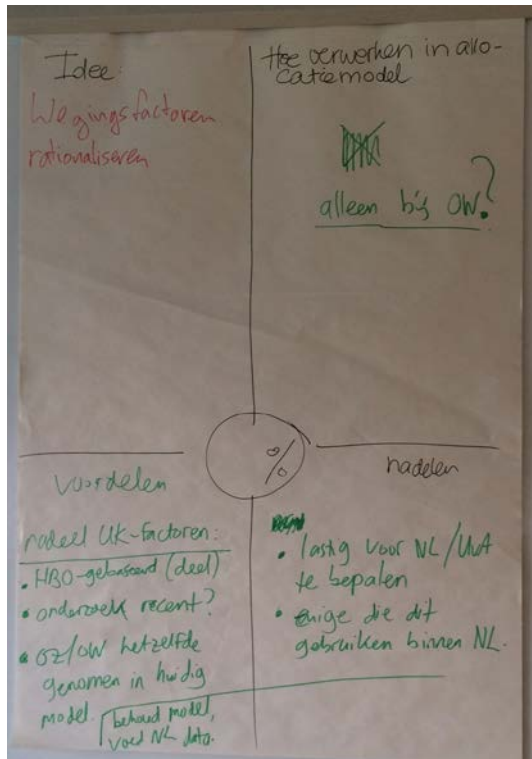

Gedifferentieerde studieprijzen:

Niet elk studiepunt heeft dezelfde kosten: zo zijn er verschillen tussen onderwijsvormen (hoorcollege of werkcollege) en toetsvormen (multiple choice of essay vragen). De voordelen hiervan zijn dat opleidingen met hogere kosten meer betaald krijgen. Het stimuleert opleidingen om intensiever onderwijs te geven, maar het kan ook een pervers effect inhouden: dat er alleen nog maar werkgroepen zijn en dat iedereen essayvragen stelt. Een ander aandachtspunt is dat er door deze maatregelen geen extra geld naar de UvA gaat. Daarnaast is er een duidelijk verband met de wegingsfactoren en moet je uitkijken voor een dubbel effect als die ook blijven gelden.

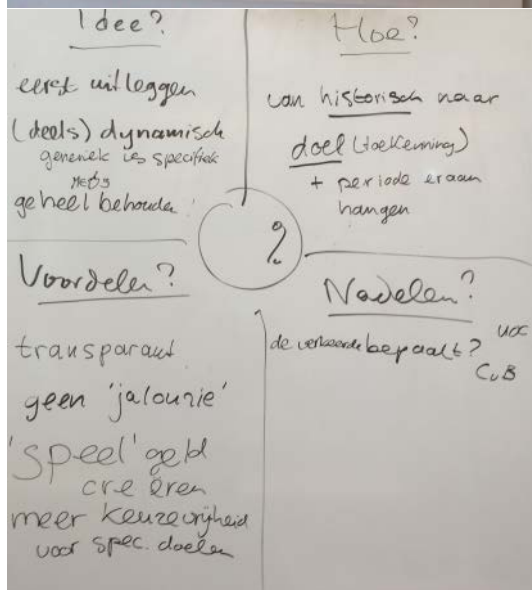
Betere samenwerking tussen faculteiten:

We hadden het idee om de diplomavergoeding in de onderzoeksallocatie aan onderwijs toe te wijzen. Op die manier heeft het onderwijs meer invloed op hoe dit onderzoeksgeld wordt ingezet. Dit is een oplossing voor het probleem dat we schetsten: dat onderwijsinstituten docenten van andere faculteiten willen inhuren en dan gedwongen worden ook een onderzoek vergoeding te betalen, terwijl ze die vaak niet hebben. Je krijgt hierdoor een betere aansluiting van onderwijs en onderzoek en het verbetert de positie van interdisciplinair onderwijs en interdisciplinair onderzoek. Dit is een van de strategische doelen van de UvA. Nadelen: Er is minder ruimte en stabiliteit voor onderzoeksbeleid. Dit wordt voor een klein deel (5%) afhankelijk van het onderwijs. Als je minder studenten trekt, daalt ook het onderzoeksbudget.

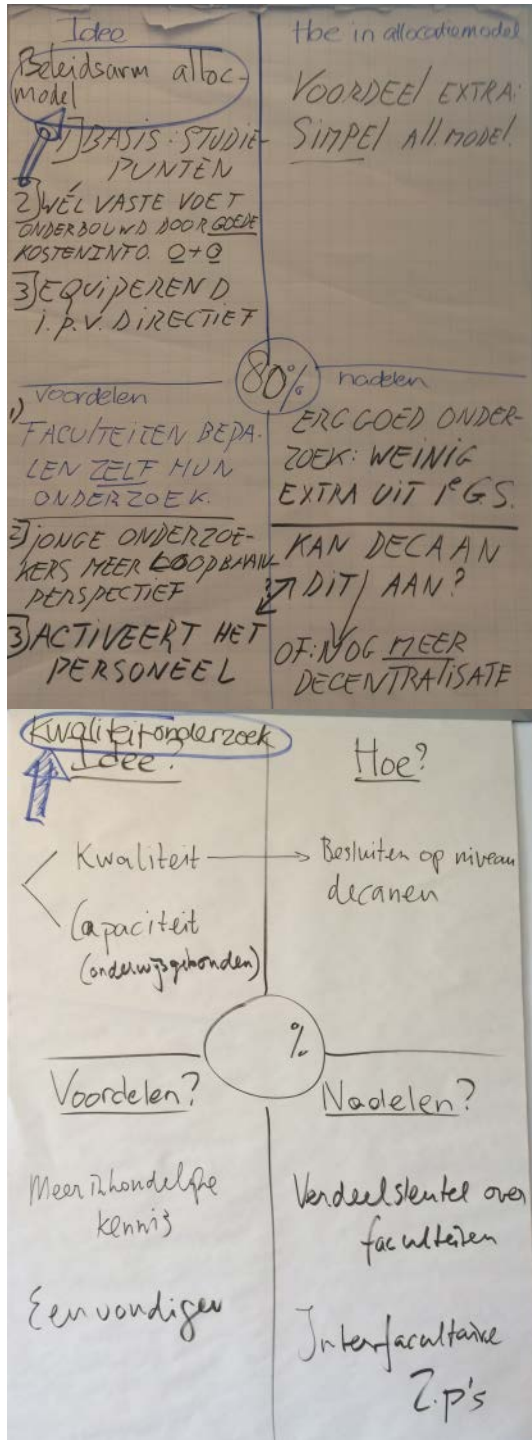
Wegingsfactoren (bekostigingsfactoren) rationaliseren:

Er zijn nu al wegingsfactoren in het allocatiemodel, maar daar zijn wel enkele kanttekeningen bij te plaatsen. De wegingsfactoren worden bij zowel onderwijs en onderzoek gebruikt, maar ze zijn vooral gebaseerd op de kosten van onderwijs in het Verenigd Koninkrijk. Dus het is de vraag hoe passend dat is. De voordelen van het herijken zijn tegelijk de nadelen van de huidige situatie. De bekostigingsfactoren zijn gebaseerd op Brits onderzoek, waarin ook het HBO is meegenomen. Het is dus niet helemaal vergelijkbaar. Daarnaast worden de cijfers onder de bekostigingsfactoren niet langer bijgewerkt, waardoor we het risico lopen dat het verouderde gegevens zijn. Wat we voorstellen is dat we het Britse model voeden met gegevens uit de Nederlandse situatie. Het is wel lastig dat de UvA als enige met gedifferentieerde bekostigingsfactoren werkt en dat we dus bij het verzamelen van gegevens vooral naar de UvA moeten kijken of landelijk gegevens moeten vergelijken. En we zouden ook als enige deze benchmark gaan gebruiken. Dat is een nadeel, maar we zijn een eigenwijze universiteit dus dat past wel. We moeten wel kijken naar wat een opleiding zou moeten kosten en niet wat hij kost.

Historische budgetten substantiëren

Het voorstel is om de historische budgetten om te buigen naar doel toekenning. Daarnaast zou het goed zijn als faculteiten inzicht geven in waar de historische budgetten nu aan besteed worden. Op dit moment worden de historische budgetten langzaam afgebouwd ten gunste van de zwaartepunten. We stellen voor om dat geld naar andere zaken te laten gaan en dit beter te motiveren. Het verminderen van de historische budgetten met 1% per jaar lijkt mogelijk dus laten we dat vasthouden. Voordelen zijn dat het transparant is omdat iedereen mee dingt naar het vrijgemaakte geld. Hierdoor leidt dat hopelijk niet tot jaloezie en het creëert mogelijkheden om geld aan andere zaken te besteden. Het is wel ingewikkeld om te bepalen wie uiteindelijk beslist over besteding van het geld. Moet dat het CvB zijn of UOC?

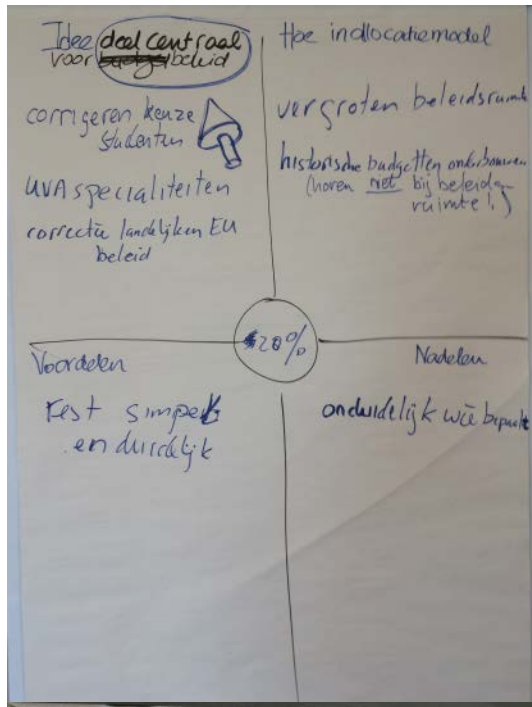

Beleidsarm verdelen

We kiezen voor studiepunten als basis voor het totale allocatiemodel. Daarnaast een vaste voet gebaseerd op reële Amsterdamse informatie over de kosten van onderwijs en onderzoek. Het moet mogelijk zijn om binnen een faculteit een andere factor te gebruiken als de kosten verschillen. Voordelen: de faculteiten bepalen zelf hun onderzoek; het biedt jonge onderzoekers meer loopbaanperspectief en het activeert het personeel. De nadelen: Als je erg goed onderzoek doet, zit je snel aan het facultaire plafond. De beste onderzoekers zullen daardoor wellicht vertrekken. Voor de decaan is het een zware belasting om al deze beslissingen te nemen. De oplossing is wellicht verdere decentralisatie. In de VS worden op lagere niveaus beslissingen genomen.

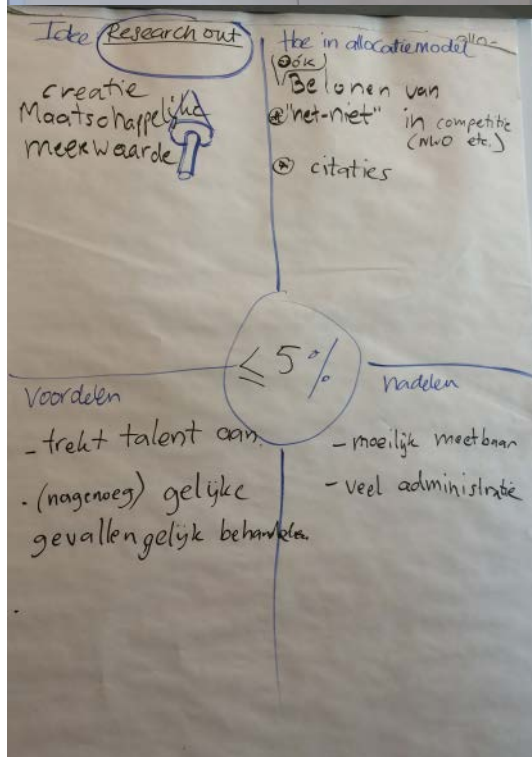
Kwaliteitsbudget onderzoek

We hebben eerst vastgesteld dat je in een brede universiteit als de onze een mix van indicatoren nodig hebt om kwaliteit van onderzoek te meten. Het idee is om een nader te bepalen deel van het onderzoeksbudget geheel prestatieafhankelijk te maken en een ander deel juist op (onderwijs gebonden) capaciteit te verdelen. Het ideaal is dat iedere faculteit een gelijke verdeling onderwijstijd en onderzoekstijd heeft. Daarnaast een deel van het onderzoeksbudget dat centraal wordt afgeroomd (zoals nu voor de zwaartepunten) en dat wordt verdeeld op basis van kwaliteit. Beslissingen over de besteding van dit geld liggen bij de faculteit en niet centraal zoals nu bij de zwaartepunten. Op dit niveau is het gemakkelijker om excellentie te herkennen en het is eenvoudiger. Een nadeel is dat het moeilijk is om een verdeelsleutel over de faculteiten vast te stellen. Daarnaast wordt het moeilijker om interfacultaire zwaartepunten te creëren. Dat kun je corrigeren door voor een deel van het budgetten door de UOC te laten controleren over de besteding.

Centraal beleidsbudget

Het vertrekpunt is een eenvoudig verdeelmodel, maar daarnaast wil je wat geld overhouden om beleid te voeren. Studenten kiezen voor bepaalde studies, maar dat zijn niet altijd precies de zaken die je als universiteit belangrijk vindt. Daar kun je geld voor uittrekken via een beleidsbudget van circa 20%. Daarom wordt niet al het geld verdeeld via het allocatiemodel. Dat geld kun je ook gebruiken om UvA specialiteiten te versterken. Onze zwaartepunten zijn in lijn met Nederlandse en Europese zwaartepunten, maar je wilt als UvA ook eigen keuzes maken. Beleidsruimte is niet hetzelfde als de historische budgetten. Deze zouden beter onderbouwd moeten worden. Het voordeel is een simpel allocatiemodel en een deel van het geld voor beleid. Ingewikkeld is dat iemand moet beslissen over de besteding van dit geld.

Research output

Het idee is dat je als universiteit maatschappelijke meerwaarde creëert en dat je dat zou willen belonen. Maar het is lastig om parameters te kiezen om hier geld aan toe te kennen. Citaties als basis leidt tot veel administratie en bovendien zijn vakgebieden niet direct vergelijkbaar. Een goede oplossing zou kunnen zijn om voorstellen die het net niet gehaald hebben bij NWO etc. intern te belonen. Dat kan op facultair of centraal niveau. Het heeft als voordelen dat je talent aantrekt of behoudt en dat min of meer gelijke gevallen gelijk behandelt.